

СПАСЕН, НО ОКАЯН

Дейвид Уилкерсън
19 Юни 2012

Помислете си за момент за онзи велик миг, в който Израел стоеше в безопасност от другата страна на Червено море. Хиляди Божи хора се бяха наредили около брега, виждайки пред себе си една чудотворна сцена. Бурните морски води се бяха изляли върху огромната армия на фараона!

Каква невероятна сцена трябва да е било това само – звуците и гледките трябва да са били невероятни. Цвилеха коне, крещяха войници, колелата на колесниците се търкаляха във всички посоки, мъже се надигаха от водата, за да си поемат въздух, след което изчезваха под вълните.

Приблизително милион и половина израилтяни гледаха как се случва всичко това. Представям си как хората са били изпълнени с благоговение, паднали на колене, вдигали ръце за да хвалят Бог, съкрушени от гледката на Божията мощ. Сестрата на Моисей – Мириам водеше стотици танцуващи девойки в марша на победата, десетки хиляди гласове викаха осанна.

Ако в онзи ден ти беше там, може би щеше да попиташ някой израилтянин: „Тази невероятна свръхестествена гледка не те ли впечатли така, че повече никога да не се съмняваш в Бог, без значение пред какво ще се изправиш в бъдеще?“ Почти сигурно отговорът би бил: „Да! Да! Как може някой да се съмнява в Бог, Който погребва цяла армия? Това е Бог, Който върши чудеса.“ Но великата вяра на Израел продължи точно 3 дни.

Аз вярвам, че народът на Израел искаше да вярва в Бог с цялото си сърце и вероятно бяха убедени, че ще го направят. Те наистина се опитаха да изминат всяка миля до Обещаната земя изпълнени с вяра и да влязат в нея казвайки: „Видяхме 10-те язви в Египет. Видяхме как Бог отвори Червено море и унищожи врага ни. Кой би могъл да се усъмни в такъв велик и могъщ Бог?“

Така е и днес. Почти всички истински последователи на Христос са се опитвали да водят живот пълен с вяра, никога да не се съмняват и да не се оплакват. Ние казваме: „Виждаш ли какъв чудеса в живота ми. Преживявал съм моето лично Червено море. Как мога да се съмнявам в Него когато Той е направил всичко това за мен?“

Но бил ли си някога като неблагодарния, оплакващ се, съмняващ се Израел? За съжаление много християни са го правили. Библията заявява, че в последните дни мнозина ще изгубят вярата си и ще оставят първата си любов. Те ще попаднат в пустинята на съмнението и неверието – спасени, но окаяни!

Павел писа на Тимотей: „Имайки вяра и чиста съвест, която някои, като отхвърлиха отпаднаха от вярата“ (1 тимотей 1:19). Павел писа това точно след Петдесетница, когато Бог се беше движил мощно сред тях. Въпреки това мнозина вече бяха изгубили вяра.

Самият Исус каза: „Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). С други думи: „Когато се върна за народа Ми, ще намеря ли истинска вяра сред тях?“ Преди ми беше трудно да приема тези думи. Мислех си: „Но Господи, цели множества ходят с вяра.“

Господ ми напомни: от онези 600 000 израелски мъже, които бяха решили винаги да вярват в Бог, само двама удържаха на вярата си. Така е – 599 998 мъже изгубиха тяхната вяра. Само Исус Навиев и Халев повярваха и никога не се усъмниха и само те влязоха в Обещаната земя. Всеки друг израилтянин на възраст над 20 години, който беше благоговял пред Божите чудеса, умря в съмнение в окаяната пустиня.

Възможно е да излезем от ужасно робство, но въпреки това никога да не влезем в пълнотата на Христос

Много християни прекарват целия си живот изгубени в пустинята, изпълнени със страх, безпокойство и неверие. Те трябва да разберат какво означава Обещаната земя. Тя не представлява небето, както си мислят мнозина. (Когато израилтяните влязоха в Ханаан започнаха войни). Ханаан по-скоро означава пълноценен живот, изобилен живот. Това беше земя, „в която течаха мед и масло“, живот на благословения и мир, живот на почивка от всеки страх.

Днес Обещаната земя означава Исус Христос, жив в нас. Той е нашето наследство и ние стоим в Неговата пълнота, радваме се на присъствието Му и се веселим в Него всеки ден. Бог нямаше намерение да засядаме в пустинята на постоянната суша. Живота в Сина Му е живот на пълно предаване в Божите ръце, като изцяло вярваме на волята и любовта Му.

Само Исус Навиев и Халев запазиха вярата си в Божията сила да спасява. Те свидетелстват: „Ние можем да победим врага, ако Бог благоволи в нас. Могъщият ни Бог не може да бъде сравняван с хора.“ Но в онази нощ останалите 10 шпиони отидоха от врата на врата, от племе на племе и от шатра на шатра и разпространиха съмнение и страх. И хората плакаха цяла нощ в шатрите си: „Тогава цялото общество извика с висок глас, и хората плакаха през оная нощ.“ (Числа 14:1)

Колко наскърбен трябва да е бил Бог само. Помислете за богохулствата от съмнение и горчивина на Израел: „И всичките израилтяни роптаеха против Моисея и Аарона; и цялото общество им рече: Да бяхме измрели в Египетската земя! Или в тая пустиня да бяхме измрели! И защо ни води Господ в тая земя да паднем от нож, и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не щеше ли да ни е по-добре да се върнем в Египет? И рекоха си един на друг: Да си поставим началник и да се върнем в Египет.“ (14:2-4)

Да се върнат в Египет? Без вода, без манна, без посока, без облак или огнен стълб, който да ги води? Не биха издържали повече от седмица. Дори и да бяха стигнали до Червено море, как щяха да го пресекат? И ако го прекосяха, щяха да се изправят срещу ядосания, отмъстителен фараон. Вероятно в този момент водиш битката на живота ти. Врагът излиза срещу теб от всички посоки. Знаеш, че на твоя страна имаш един могъщ Бог, но всичко, което можеш да видиш е войната пред теб. Казваш: „О, Господи, не мога да се справя! Защо ме докара в тази бъркотия? Когато се спасих, не знаех, че трябва да се бия толкова много. Мислех си, че всичко ще бъде наред.“

Неемия каза за Израел: „В бунта си определиха началник, за да се върнат в робството си.“ (Неемия 9:17). Те всъщност се бяха подготвили да се върнат в робство! Мислеха си, че ще се върнат към нещо по-лесно, но още не бяха видели нищо.

Чуйте тези невероятни думи на Господ: “Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него? Ще го поразя с мор и ще го изтребя, а теб ще направя народ по-голям и по-силен от него” (Числа 14:11-12).

Но Моисей помоли Бог да покаже голямата Си милост: „Прости, моля Ти се, беззаконието на този народ според голямата Си милост и както си прощавал на този народ от Египет до тук” (14:19). Ето я сърцевината на това послание.

Може да бъдеш опростен, но лишен от пълнота

Това са последиците от неверието. Можеш да получиш голямата Божия милост, благословения и защита, а въпреки това да не се радваш на сила в живота си и да нямаш почивката, която Той има за теб.

Бог чу молбите на Моисей и прости ужасните грехове на Израел: „И ГОСПОД каза: Прощавам според думата ти” (Числа 14:20). Но каква беше реакцията на хората? „(Те)... не послушаха Твоите заповеди. Отказаха да послушат и не си спомниха чудесата Ти, които беше извършил за тях. Закоравиха врата си и в своя бунт си определиха началник, за да се върнат в робството си.” (Неемия 9:17).

Бог въпреки това показва милостта, любовта и дълготърпението Си към невярващия Израел: „Ти пак в голямото Си милосърдие не ги остави в пустинята. Облачният стълб не престана да бъде над тях денем, за да ги води по пътя, нито огненият стълб — нощем, за да им свети по пътя, по който трябваше да минат. И Ти даде добрия Си Дух, за да ги учи, и не отне манната Си от устата им, и им даде вода за жаждата им. И Ти ги храни четиридесет години в пустинята и нищо не им липсваше — дрехите им не се износиха и краката им не отекоха” (9:19-21).

Може би си мислиш: „Те бяха в добра форма. Бяха опростени, все още Бог ги водеше, все още се радваха на Духа, все още се грижеха за тях, хранеха ги, обличаха ги. Какво повече можеха да желаят?” Но нещо въобще не беше наред. Виждаме проблема в този стих: „Те няма да видят земята” (Числа 14:23).

Те бяха отрязани, лишени от наследство. Божият народ беше спасен, опростен и благословен, но нямаше къде да отиде. Пилееха живота си, понеже бяха лишени от най-доброто, което имаше Бог за тях. Бяха обречени да живеят в пустинята, на суша, на проблеми, безпокойство, празнота и мизерия до края на живота си. Бог буквално наруши обещанието Си към тях – което беше да им даде живот на мир и почивка: „И ще познаете какво е Аз да се отвърна” (стих 34). Защо Бог предприе такива драстични действия? Кратко и ясно – поради неверие. Беше им станало навик да забравят цялата Божия вярност от миналото си. Мърмореха и се оплакваха при всяка нова криза.

Но тези хора не бяха изоставени. Те бяха спасени, освободени от робство. Кръвните жертви продължиха. Манната не спря да идва от небето. От скалата продължи да се излива вода. Стълбът и облака все още се виждаха. Въпреки това Божият народ беше безжизнен. Господ ги нарече зъл народ.

„А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трупове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си” (Евреи 3:17-19). Израел не беше отрязан заради идолопоклонството, блудството или алчността си, а поради неверие.

Можете ли да си представите ужаса да живееш в страх през целия си живот? В продължение на 40 години тези хора обикаляха в кръг и живота им се въртеше около това просто да оцелеят. Затъваха в жалки проблеми – пускаха се по течението, бяха уплашени, бяха непрестанно разтревожени за неща, които никога нямаше да се случат.

Такава е картината за онова, което се случва, когато изгубиш вярата си. Тревожиш се за всеки жалък, мъничък проблем, който се изправи на пътя ти. Винаги се съмняваш в Бог и никога нямаш мир, радост или надежда. Бог ти казва: „Няма да те оставя, но и никъде няма да стигнеш.”

Това не е просто някаква старозаветна дилема. В Евреи пише: Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог.... Затова, нека се постарам да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство” (Евреи 3:12, 4:11). Предупредени сме ясно: неверието може да ни попречи да влезем в Обещаната земя, както попречи и на Израел.

Аз считам, че множество християни никога не влизат в спокойния живот на Христовата пълнота. Те прекарват целия си живот спасени, но окаяни, не изживяват радостите на победите чрез вяра, не познават живот без непрестанни притеснения, никога не се радват на мира и радостта, които идват при онези, които поверяват всичко в Господните ръце. Само някои Исус Навиевци и Халеевци влизат в изобилния живот.

Ето още един важен урок, който трябва да научим от опита на Израел.

Трябва да внимаваме какво говорим, когато сме в трудна ситуация

Колко е опасно да сееш съмнение в другите само. Библията казва, че десетимата шпиони, които „пуснаха лош слух за земята, измряха от язвата пред ГОСПОДА” (Числа 14:37). Ами оплакващото се събрание, което казваше: „Бог трябваше да ни остави да измрем в пустинята“?

Господ им отговори: „Добре, ще умрете в пустинята.” „Жив съм аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми! Трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас... от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен” (14:28-29).

Тези думи може би ти изглеждат тежки. Може би си мислиш: „Но израилтяните бяха просто хора. Те бяха изкоренени от земята си, пътуваха тук и там, тревожеха се за децата си. Страхът им беше нормален. Бог със сигурност би разбрал това.”

Не. Бог не иска „просто човешки” реакции. Той иска вяра! Той желае народ, който да каже: „Аз вярвам в Божието Слово. Следователно вярвам, и че Той е по-загрижен за семейството ми, отколкото съм аз. Няма да действам от страх, защото Той е верен да ме опази в тези трудни времена. Дори болест и смърт не могат да ме отделят от любовта и грижите Му към мен.”

„А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнаграждава тези, които Го търсят” (Евреи 11:6). „Нека пристъпваме с истинно сърце в пълна увереност на вярата, след като сърцата ни са били поръсени, за да се очистят от зла съвест, и тялото ни е било измито в чиста вода” (10:22).

Вярата ни трябва да бъде основана единствено в Божието Слово

Стратегията на Сатана в тези последни дни е да те накара да се съмняваш в съществуването на Исус. Той ще направи всичко по силите си, за да те накара да се усъмниш, че Бог е с теб във всичко.

Божията грижа е, че народа Му се клати във вярата си, че не Му вярват по време на криза. Всъщност, най-големият ни грях е да не вярваме, че Той ще направи онова, което е обещал. Това Го наранява повече от прелюбодейството, блудството, наркотиците, алкохола или всеки друг грях в плътта.

Словото Му казва: „Знае Господ как да избави благочестивите от изкушения” (2 Петрово 2:9). „Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изкушени повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите” (1 Коринтяни 10:13).

Тези стихове или са от Евангелието, или са лъжи. Ако са от Евангелието, значи по-добре да стоим на тях. Бог иска да можем да кажем: „Господи, ако умра докато стоя тук, докато Ти вярвам, че ще ме избавиш, нека умра с вяра. Жив или мъртъв – Твой съм!“

Нека всички адски ветрове и вълни излязат срещу теб. Нека всичко излезе срещу теб. Нашият Бог каза, че може, че знае как да те освободи.

Той иска ти и аз да имаме цялата радост, мир, победа и почивка в живота си. Той търси мъже и жени, които ще се изправят срещу онова, което идва в това смутно време - слуги, които ще останат спокойни и ще запазят мира си, защото Христос живее в тях.

Бог толкова много желае ти да дойдеш на това място на вяра. Той не иска никога повече да се страхуваш, но наистина да почиваш в силата и Неговите способности. Той знае как да те освободи от всички клопки, изпитания и изкушения, ако Му вярваш.

Обнови вярата си в Него днес. Той е дал изобилен живот – почивка, мир и радост – и ги е поставил пред теб. Влез в този живот с вяра в Него!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2012 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Saved But Miserable / Спасен, но окаян](#)